

PILAR CALVO: “NO EM VAIG RENDIR QUAN, AMB 19 ANYS, VAIG ENTRAR EN EL MÓN MASCULÍ I MASCLISTA DEL FUTBOL. I AQUÍ ESTIC.”

Qui és Pilar Calvo?

En la vida pública, una ciutadana que té l'honor de poder defensar el seu país, Catalunya, sent molt conscient que la confiança de la gent és un préstec molt valuós que hem de saber custodiar i renovar. També vaig ser durant 25 anys una veu i una cara conegudes en el periodisme esportiu gràcies als mitjans públics catalans: Catalunya Ràdio, de la que en soc fundadora, i TV3, que també acaba de celebrar 40 anys. En la vida privada, una mare protectora, una amiga membre d'un club de dones meravelloses i un ésser humà que té molt clar que som aquí per millorar les coses i que tots tenim una missió a complir en aquest sentit. La política és una bona via per fer-ho.

Periodista de formació, per què vas decidir fer el pas a la política?

Com una independentista més, vaig defensar les escoles l'1 d'Octubre. A l'Escola Industrial de Barcelona vaig conèixer un equip del Kurdistan TV i em vaig oferir per ajudar-los. I vàrem acabar a l'Institut Ramon Llull, presenciant les càrregues de la Policia Nacional. Després van venir més imatges de molts altres col·legis que no oblidarem. El 4 de novembre, l'endemà que possessin a la presó mig govern, vaig anar a un sopar benèfic i, aprofitant que em tocava donar un premi i que hi havia polítics de Madrid, vaig recordar-los que som un poble que no es rendeix, que creix davant l'adversitat i que té dret a ser lliure. Hi era l'Albert Batet. Li va dir al president Puigdemont, que estava fent la llista per les eleccions del 21 de desembre, “la Pilar és dels nostres” i em van proposar formar part de la llista. Ho vaig fer com a 64 per Barcelona. Després vaig seguir vinculada a Junts.

Amb què somiava Pilar Calvo de petita?

Amb ser feliç. Em vaig criar en una família humil, en el barri de Gràcia de Barcelona. Filla d'uns pares que havien viscut la guerra i la postguerra i que van arribar a Catalunya buscant feina, en plena dictadura. En un entorn així, d'estrènyer-se el cinturó, on es parlava de la duresa del passat i on se sentia la por que tornessin els militars al poder, es fa més difícil atrevir-se a somiar. Em vaig centrar en ser una nena feliç amb el que tenia. I he aconseguit molt més del que m'hauria atrevit a somiar d'haver-ho fet. Això sí, m'agradava imaginar-me de Cleopatra. Egipte ha estat la meva altra passió.

Has sigut periodista de l'àmbit esportiu molts anys, quin és l'esdeveniment esportiu que més t'ha impactat?

Wembley i els Jocs Olímpics de Barcelona. L'any 92 va ser un any màgic. Especialment pels barcelonins. Ser testimoni directe de la primera Copa d'Europa del Barça, amb el Dream Team de Cruyff, després d'haver viscut la derrota als penals a Sevilla davant l'Steaua de Bucarest l'any 86, va ser com tocar la glòria. I dels Jocs em quedo amb la cerimònia d'inauguració: orgull de ciutat i de país! Encara m'emociona escoltar la música d'aquell dia o les fanfares de lliurament de medalles de Barcelona 92.

Tornaries als mitjans de comunicació?

M'agrada molt la meua feina. M'omple, perquè des de la política es pot fer molt per les persones. Però el periodisme també té un element de servei públic potentíssim. I si una cosa he après és que a la vida no s'han de tancar portes. Mai m'havia imaginat com a política i ara em sento feliç i honorada de ser-ho. És cert que molta gent se n'ha allunyat i que hi ha desafecció, però per combatre-la el millor que podem fer és ser útils. Catalunya ens necessita i tots podem fer-li un servei, des d'on sigui. Quan vaig decidir deixar el dia a dia del periodisme per dedicar-me a la consultoria, no sabia què m'esperava. I també vaig ser capaç, durant 13 anys, d'aixecar projectes. Alguns van funcionar, altres, no. Però tota aquesta experiència, en gran part dins del món de les renovables o en l'emprenedoria, també m'ha servit en la vida política.

“Mai m'havia imaginat com a política i ara em sento feliç i honorada de ser-ho”

Què és el que més t'ha sorprès del Congrés dels Diputats?

El poder que s'hi mou. No és que m'hagi sorprès, perquè tots sabem que qui fa les lleis té a les seves mans la capacitat de decidir sobre temes molt importants respecte dels drets socials, l'economia, la sostenibilitat, la cultura... Però quan t'hi trobes i veus la quantitat de legislació que es tramita, la dificultat i el nivell d'entrebanca i pressions que hi ha per canviar o no canviar les coses, entens la veritable

magnitud d'aquest poder que, de manera continuada, es fa servir per anar laminant les nostres competències i els nostres recursos. Per això és vital, literalment, que Catalunya sigui un estat.

Quin esport practiques habitualment?

Amb el pas dels anys he anat fent una mena d'adaptació esportiva. Vull dir que fa anys anava a córrer - havia fet alguna mitja maratón -, o jugava al pàdel però, després de trencar-me el creuat i el lateral del genoll per no donar una pilota per perduda, em vaig passar a l'spinning. Darrerament, m'he aficionat a la natació. I sempre, sempre, m'ha agradat caminar.

T'imaginaves fa anys que una jugadora catalana acabaria guanyant la pilota d'or? Què n'opines del futbol femení?

L'èxit va ser, primer, que es creés la categoria femenina d'aquest reconeixement. Veure jugadores catalanes, com l'Alexia Puteillas, que ja té dues Pilotes d'Or, o l'Aitana Bonmatí, candidata a guanyar la d'aquest any, em genera una alegria immensa. Jo vaig seguir el Barça masculí en una època en què els equips femenins no tenien cap reconeixement. No existien als mitjans. I era una discriminació que feia mal. Recordo que quan el Barça va fer equip professional es va crear el hashtag #EsFutbolEsFemeni per trencar amb els prejudicis i els estereotips. La van clavar. S'ha de dir que també el RCD Espanyol va fer molt bona feina en el futbol femení. Aquestes futbolistes valentes

ens representen. Són elles les que estan sacsejant les estructures masclistes del futbol, les que han dit prou. Des de Junts hem lluitat per la igualtat en l'esport femení, esmena a esmena, en la llei espanyola de l'esport. I seguirem defensant-les. Perquè son exemple de la societat que volem, lliure de Rubiales i de discriminacions.

Quin és el teu talent ocult?

Soc una persona molt extravertida. M'agrada molt el contacte amb la gent. O sigui que, si tinc algun talent, no me'l guardo! La gent propera sap que m'agrada escriure, cantar, ballar, i crec que soc bona connectant persones. Potser, més que un talent, sí que tinc una capacitat intuïtiva gran i també d'atracció de les coses que necessito quan les necessito. Però això no és mèrit meu, sinó de qui ordena tot des de dalt. Sí, soc creient.

A més de la faceta esportiva, també ets animalista. D'on et ve aquest amor pels animals?

Del contacte amb ells. He tingut la sort de poder tenir animals de família en diferents moments de la meua vida i també he heretat la passió per la naturalesa del meu pare. Amb els anys, he anat canviant la meua visió respecte d'ells. Des de la utilitat fins a l'empatia. No pretenc donar lliçons a ningú respecte de com ha de ser la seva relació amb els animals, però sí que demano que tothom sigui conscient del molt que ens aporten i que són criatures que mereixen ser tractades amb més consideració i respecte. La protecció dels seus drets i del seu benestar és una

de les tasques que vaig assumir voluntàriament, i la gent ha de saber que a Junts tenim alguns dels referents més importants que hi ha a l'Estat en aquesta matèria.

Gats o gossos?

Tots. He tingut quatre gossos i el mes de juny vaig adoptar la tercera gata de la meua vida. Per descomptat, he viscut moments molt durs quan han marxat o quan han estat malalts. La gateta Siara va estar gairebé tota la seva vida malalta i ens va deixar el passat novembre amb 6 anys. Malgrat tot, la presència dels animals de família sempre és un regal per l'ànima. Per cert, paraula que comparteix arrel amb “animal”. Per alguna cosa serà...

Si no t'haguessis dedicat al periodisme ni a la política, a què t'haguessis dedicat?

A qualsevol feina no rutinària que m'hagués permès ser a prop de la gent. No porto bé la monotonia. M'agraden les feines creatives, que suposin reptes, que impliquin capacitat negociadora, que serveixin per crear projectes o condicions per millorar les coses. Imagina't si hi ha camp on triar!

Què pots aportar a la política?

Compromís, passió, honestat, capacitat de treball, individualment i en equip, i un caràcter entre tossut i resilient. No em vaig rendir quan, amb 19 anys, vaig entrar en el món masculí i masclista del futbol. I aquí estic, 40 anys després, jugant a l'atac i defensant la nació catalana a camp contrari.